

kan denne Bestemmelse blive til ikke lidt Gavn for Hæren — det skal jeg for Resten ikke omtale nærmere —, men den vil særlig blive til ikke saa ringe Lettelse for de værnepligtige. Det er noget, der følger af sig selv. Og endelig vil den give Skytteforeningerne et saa stærkt Stød fremad, som vist ikke noget som helst andet vilde kunne give dem. Derfor er det en Bestemmelse, som det nok er værd at søge at faa gennemført saa snart som muligt.

Den højtærede Forsvarsminister bebudede forleden Dag, at der i Løbet af Vinteren vilde fremkomme Forslag om at bibeholde en Del af Militærmusikken. Det er en Tanke, som jeg synes meget godt om, idet ogsaa jeg vilde beklage, om Militærmusikken fuldstændig bortfaldt. Men som den finansielle Stilling er, vilde det være rart, om man kunde pege paa et enkelt Punkt, hvor Penge saavel til Foranstaltninger i al Almindelighed som ogsaa særlig til denne Foranstaltning kunde skaffes til Veje. Og hvis den nævnte Bestemmelse om Nedsættelse af Tjenestetiden for de værnepligtige, der have tilstrækkelig Øvelse i Gymnastik og Skydning, blev nogenlunde almindelig anvendt, vilde formentlig Tjenestedagenes Antal blive reduceret ikke saa lidt endda, og for den Sum, der indvandt ved denne Reduktion, kunde man maaske afholde en stor Part af Udgifterne til Militærmusikken. Ogsaa af denne Grund ønsker jeg, at denne Bestemmelse snarest muligt maa blive ført ud i det praktiske Liv.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) omtalte forleden, at der i Ribe Stift paahvilede Kirkebøsserne en Forpligtelse til at yde indtil $\frac{1}{10}$ af det indkomne til et Hospital i Fredericia. Jeg har fra en enkelt Side hørt sige, at det er en Bestemmelse, der ikke har stor Betydning, og at man godt kunde slaa sig til Ro med Forholdene, som de ere. Jeg er glad ved den højtærede Kultusministers Svar paa den Henvendelse, der i denne Henseende er rettet til ham, men jeg er ikke fuldt ud enig i hans Begrundelse. Jeg mener nemlig, at man ikke kan tillfredsstille Befolkningen ved at sige til den: Naar I nu give en Del til de fattige i eders Sogn, skulle I ikke være kede af, at vi tage den ene Tiendedel fra og give den til nogle helt andre. Det kan maaske godt siges at være et ringe Spørgsmaal, hvor der ikke indkommer meget i Kirkebøsserne, men paa sine Steder, blandt andet i det Sogn, hvor jeg bor, indkommer der ikke saa ganske lidt. Vi have f. Eks. i Fjor haft ikke mindre end 300 og nogle

og 40 Kr. i Kirkebøsserne, og skulle vi til at aflevere 30—40 Kr. til Hospitalet i Fredericia, tror jeg — og deri har vistnok det ærede Medlem fra Vinderup Ret —, at det vil virke meget skadeligt paa Beboernes Offervillighed. Jeg mener derfor, at den højtærede Kultusminister ikke har Ret i at sige, at Beboerne skulle slaa sig til Ro med, at de fattige faa de $\frac{9}{10}$ af Kirkebøssernes Indhold. Jeg tror, at hvis man opretholder Bestemmelsen, eller Hospitalet gør, hvad det har truet med, nemlig ad Rettens Vej tiltvinger sig den ene Tiendedel, vil man til Dels ødelægge denne Maade at fremskaffe frivillige Gaver til Menighedens fattige. Og dette vil være alt andet end tiltalende. Hvis de Oplysninger, som det ærede Medlem fra Vinderup fremkom med, ere rigtige, er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt man behøver at gaa den Vej, som den højtærede Kultusminister omtalte, nemlig at fremskaffe en Afløsning. Hvis det passer — jeg kender det ikke saa nøje og har ikke haft Lejlighed til at sætte mig ind i det —, at Tilladelsen kun er given indtil videre, forekommer det mig, at Autoriteterne have Ret til at sige, at „indtil videre“ gælder ikke længere. Jeg ved, som sagt, ikke, om dette passer, og er det ikke saa, mener jeg, at den Vej, som den højtærede Kultusminister har peget paa, nemlig at faa en Lov, ifølge hvilken der foretages en Afløsning, er den rigtige, og jeg vil gerne være med til at støtte den højtærede Kultusminister i Arbejdet derfor.

Endnu en lille Ting har jeg paa Samvittigheden, saa skal jeg ikke opholde Tinget længere. Hvor der, som paa den østjydske Længdebane, er meget stærk gennemgaaende Trafik, vil det tidt gaa saadan, at det gaar ud over de lokale Trafikforhold, saa at disse blive utilfredsstillende. Saadan er det netop ovre hos os. Naar man ved, at Egnen mellem Horsens og Vejle ligger ved et af de stærkest befærdede Jernbanespor i hele Jylland, ser det ejendommeligt ud, at hvis vi der paa Egnen, hvor jeg bor, ville tage ind til Vejle Købstad, som vi altid søge til, og som er vor naturlige Købstad, skulle vi om Vinteren lige saa vel som om Sommeren — jeg mener nu, det er værre om Vinteren — staa op Klokkeren 5—6, ellers kunne vi ikke komme til Vejle før om Eftermiddagen. Dette synes vi er noget af en uheldig Ordning. I Fjor pegede jeg paa disse Forhold, og jeg ved ikke, om det var Resultatet deraf, men i alt Fald kom der en Bestemmelse fra Trafikministeriet, der gik ud paa, at hvor der gik nogle Slæbetog eller Arbejdstog, hvad man